

ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΑΘΜ ΣΕ ΕΠΙΤΙΜΟ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Το απόγευμα της Δευτέρας, 9ης Ιουλίου ε.ε. η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄ ανηγορεύθη επίτιμος Διδάκτωρ της Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, στην Μεγάλη Αίθουσα Τελετών του ως άνω Πανεπιστημίου.

Στην τελετή παρέστησαν ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Ναζιανζού κ. Θεοδώρητος, ως εκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ.Ιερωνύμου, Ιεράρχες του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και της Εκκλησίας της Ελλάδος, οι Εξοχ.τ. Πρωθυπουργοί της Ελλάδος κ.κ.Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, Ιωάννης Γρίβας και Παναγιώτης Πικραμμένος, ο Εξοχ. Αναπλ. Υπουργός Παιδείας κ.Παπαγεωργίου, η Εξοχ.Βουλευτής και τ.Υπουργός κα.Ντόρα Μπακογιάννη, άλλοι Βουλευτές, Καθηγητές Πανεπιστημίων, διπλωμάτες, ανώτατοι δικαστικοί, οφφικίαλοι της θρόνου του Αποστόλου Μάρκου και πλήθος πολιτών.

Ο Ελλογιμ.Πρόεδρος του Τμήματος Νομικής κ.Θεόδωρος Φορτσάκης, ανέγνωσε την απόφαση της αναγορεύσεως του Μακαριωτάτου σε Επίτιμο Διδάκτορα. Ακολούθως η ΑΘΜ ωμίλησε ως εξής:

«Καινούς ούρανοους καί γήν καινήν προσδοκώμεν εν οijs δικαιοσύνη κατοικεί» (Β΄ Πέτρ. 3,13)

Η αποστροφή αυτή του λόγου του Αποστόλου Πέτρου είναι μία μόνο από τις δεκάδες αναφορές της Καινής Διαθήκης στη Δικαιοσύνη ως έννοια θεμελιώδη, τόσο της νέας εν Χριστώ πραγματικότητας του κόσμου, όσο και της προσδοκωμένης εν Χριστώ Βασιλείας του Θεού.

Αν μάλιστα ο μελετητής συναριθμήσει τις αναφορές της Καινής Διαθήκης στις όμορες της Δικαιοσύνης έννοιες της δικαίωσης και της κρίσεως, τότε η μόνη έννοια που απαντάται με μεγαλύτερη συχνότητα είναι εκείνη της αγάπης. Πρώτα η αγάπη και έπειτα η δικαιοσύνη.

Κοινή αφετηρία της δράσεως τόσο των λειτουργών του Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, όσο και των λειτουργών του δικαίου, της κόρης οφθαλμού του Θεού επί γης, δεν είναι άλλη από τη διακονία του ανθρώπου.

Η διακονία του ανθρώπου αποτελεί άλλωστε θεμελιώδες στοιχείο της ελληνορθόδοξου χριστιανικής παραδόσεως με ανυπέβλητο πρότυπο την εκούσια έλευση του Κυρίου στον κόσμο.

Ο Κύριος διηκόνησε τον άνθρωπο προσφέροντας τη σωτηρία του. Κατά τρόπο δε ουσιαστικό διηκονήθη και η προαιώνια ανθρώπινη ανάγκη για απόδοση δικαίου, στην οποία ο Ιησούς έδωσε ριζικά νέες διαστάσεις.

Και τούτο διότι, όπως επισημαίνει ο Ουρανοβάμων Παύλος, όλοι οι άνθρωποι είναι χωρίς εξαίρεση “έξ ενός αίματος” (Πραξ. 17,26), ένα κοινό γένος, δικό Του. Σε αυτό το γένος δεν υπάρχουν ηγούμενοι και επόμενοι, δεν υφίσταται φυλή ανώτερη και κατώτερη, δεν υπάρχει καμία διάκριση.

Όταν πριν δύο χιλιετίες ο Πρωτοκορυφαίος των Αποστόλων εκήρυξε στον Άρειο Πάγο, δεν παρέλειψε να επισημάνει ότι ο Θεός “έστησεν ημέραν εν η μέλλει κρίνειν την Οικουμένην εν δικαιοσύνη” (Πραξ. 17,31).

Η Θεία Δικαιοσύνη ανεδείχθη στο υπέρτατο εκείνο σημείο αναφοράς της πανανθρωπίνης προσπάθειας να αποδοθεί το δίκαιο, όχι με γνώμονα την παραπομπή από τον Άννα στον Καϊάφα.

Όχι με γνώμονα την αποποίηση των ευθυνών από τον Πόντιο Πιλάτο, αλλά με γνώμονα την αγάπη και την συγχώρηση, όπως αυτή εκφράσθηκε την ύστατη στιγμή της ζωής του Κυρίου επάνω στον Σταυρό του μαρτυρίου.

Εδώ ακριβώς εντοπίζεται η δεύτερη βασική συνάφεια του έργου των λειτουργών της Εκκλησίας και εκείνων του Δικαίου. Και τούτο διότι, αν η διακονία του ανθρώπου αποτελεί την κοινή αφετηρία δράσεώς τους, τότε το λειτούργημά τους είναι και στις δύο περιπτώσεις πορεία μαρτυρίας του καλού που πρεσβεύουν.

Μια πορεία που σημαδεύεται από το μαρτύριο, υπό την έννοια ότι η πορεία αυτή σημαίνει ενσυνείδητη κατάθεση ζωής υπέρ του συνανθρώπου. Σημαίνει αγώνας για να μη χαθεί η αγάπη για τον άνθρωπο, για την ελευθερία του, για τα αναφαίρετα δικαιώματά του. Σημαίνει βάσανος, γιατί οι κοινωνίες ζητούν από αυτούς αγάπη και δικαιοσύνη σε μία πραγματικότητα σκληρή και άδικη.

Είναι αυτός ο κοινός τόπος δράσεως και προσφοράς της εκκλησιαστικής κοινότητας και της νομικής επιστήμης που καθιστά εξαιρετικά τιμητική την αποψινή αναγόρευσή μου σε Επίτιμο Διδάκτορα της αρχαιοτέρας σχολής του κορυφαίου εθνικού ακαδημαϊκού καθιδρύματος.

Και τούτο διότι η απόδοση αυτού του επαίνου εκ μέρους της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών στην ιστορική Αίθουσα Τελετών, όπου χιλιάδες νέων έχουν ορκισθεί πίστη στα ιδανικά της επιστήμης τους, περιποιεί τιμή, διά της Μετριότητός μου, προς το Δευτερόθρονο Πατριαρχείο της Ορθοδοξίας, το Πατριαρχείο της Αποστολικής διαδοχής, της ιστορικής παρακαταθήκης και της εθνικής παραδόσεως. Αλλά συνιστά και μεγίστη ευθύνη για το Πατριαρχείο της ηπείρου του μέλλοντος, της ιεραποστολικής μαρτυρίας, της ανθρωπιστικής προσφοράς και της δυναμικής ανελίξεως στον ατέρμονα χρόνο.

Βέβαια η συμπύκνωση στα πλαίσια μιας ολιγολέπτου εισηγήσεως της διαχρονίας και της συγχρονίας της πρεσβυγενούς Αλεξανδρινής Εκκλησίας σε όλες τις εκφάνσεις της πολυσχιδούς δράσης της είναι ανέφικτη.

Γι' αυτό θα ήθελα να αναφερθώ ακροθιγώς μόνο στη βιωθείσα αλλά και βιούμενη πραγματικότητα του περιβλέπτου τούτου Πατριαρχικού θρόνου, ως αδαπανήτου σκαπανέως των αρχών της διακονίας και της μαρτυρίας που από κοινού υπηρετούν η Ορθοδοξία και το θεοπισθέν Δίκαιο.

Και είναι όντως η των Αλεξανδρέων Εκκλησία προέκταση της διακονίας που σαν πνεύμα και σαν έργο ο Ιησούς μετέφερε στη γη και εξέφρασε με τη ζωή Του. Στο πρόσφορο αλεξανδρινό έδαφος, όπου συναντήθηκαν αντιλήψεις περί θεού και κόσμου από την φαραωνική Αίγυπτο, την αρχαία Ελλάδα και την μεσσιανική Ιουδαία, ήταν ο συνεργός και συνέκδημος των Αποστόλων του Χριστού Μάρκος που εκήρυξε το λόγο του θεού.

Φύτεψε το σπόρο του Χριστιανισμού στην Αφρική. Διέδωσε το Ευαγγέλιο της αγάπης και της σωτηρίας. Αναδείχθηκε στον κορυφαίο Άγιο της θεοβαδίστου χώρας της Αιγύπτου και σε Πρωτομάρτυρα του Ιησού Χριστού σε αυτήν.

Η μνήμη του παρέμεινε πάντοτε ζώσα στη μακραίωνη και συχνά ταραχώδη εκκλησιαστική πορεία της Αλεξανδρείας, εμπυχνώνοντας και ενισχύοντας τους πνευματικούς της ταγούς: Τον Ωριγένη, τον Πάνταινο και τον Κλήμεντα που προσέφεραν θεολογικά και μεθοδολογικά επιστημονικά δώρα στην Ορθοδοξία, αφενός την διαλεκτική της χριστιανικής πίστεως με την αρχαία ελληνική φιλοσοφική σκέψη, αφετέρου την αλεξανδρινή αλληγορική ερμηνεία των Γραφών.

Τον Μέγα Αθανάσιο και τον πολύ Κύριλλο που προφύλαξαν την Ορθοδοξία από την πλάνη των αναφουμένων αιρέσεων και θεμελίωσαν την Τριαδολογία και την Χριστολογία της ορθοδόξου Δογματικής.

Τον Μέγα Αντώνιο και τον Όσιο Παχώμιο που διεμόρφωσαν και παγίωσαν τον ανατολικό ορθόδοξο μοναχισμό, τόσο στην ασκητική, όσο και στην κοινοβιακή του μορφή, ως ένα τρόπο ολοκληρωτικής αφιερώσεως του ανθρώπου στον θεό.

Ωστόσο, το κύρος ενός θεσμού δεν αξιολογείται μόνο από τη διακονία που προσφέρει, όταν βρίσκεται στην ακμή του. Πολύ περισσότερο κρίνεται από την μαρτυρία που καταθέτει υπό συνθήκες αντίξοες.

Ολόκληρη εύανδρος χορεία Αγίων Πατριαρχών Αλεξανδρείας, όταν η ιστορική επιταγή έφερε τον ελληνορθόδοξο χριστιανισμό συνοϊκο και συνοδοιπόρο της ισλαμικής θρησκείας στην Νειλοχώρα, μετέτρεψε το θρόνο του Αγίου Μάρκου σε σταθερό σημείο θρησκευτικής και εθνικής αναφοράς.

Είναι εκείνοι οι φρυκτωροί που διατήρησαν άβεστη τη μαρτυρία της συλλογικής μνήμης του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας. Μίας Ορθοδοξίας, η οποία, αν και κλυδωνιζόμενη κάποτε από πλήγματα δεινά, ορθωνόταν με τη βοήθεια του θεού, έχουσα επίγνωση της πνευματικής της αυτοτέλειας και της αποστολής της.

Και ενός Ελληνισμού, ο οποίος έχων την απαρχή του στην φιλόξενη αιγυπτιακή γη στους προ Χριστού αιώνες, αγκάλιασε τις χριστιανικές αρχές στη Πόλη του Μ.Αλεξάνδρου και σμιλεύθηκε μαζί τους.

Και όταν ο θαρραλέος και ριψοκίνδυνος χαρακτήρας των Ελλήνων και το ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο βρήκαν για μια ακόμα φορά, κατά τους νεωτέρους χρόνους, λαμπρό πεδίο έκφρασης στην χώρα του Νείλου, ο παλαίφατος Πατριαρχικός θεσμός επανενεργοποιήθηκε σε νέες ποιμαντικές βάσεις.

Η συναργωγή των επιφανών πνευματικών του τέκνων, των εθνικών Ευεργέτων του Ελληνισμού της Αιγύπτου και της μητροπολιτικής Ελλάδος, κατά τους χρόνους μετά την ανεξαρτησία της υπήρξε καθοριστική. Τέκνων όπως οι Μιχαήλ Τσοίτσας, Εμμανουήλ Μπενάκης, Γεώργιος Αβέρωφ και ένα νέφος επιφανών συνελλήνων, οι οποίοι επιγραμματικά αναφέρω ότι συνέβαλαν καθοριστικά στην δημιουργία της αστικής τάξεως και του τραπεζικού συστήματος στην χώρα του Νείλου, οδήγησαν σε κορύφωση τις εμπορικές συναλλαγές, έδωσαν τεράστια ώθηση στα γράμματα και τις τέχνες, ανήγειραν μνημειώδη οικοδομήματα και γενικότερα οδήγησαν σε τέτοιο σημείο ακμής τον ελληνισμό, ώστε ακόμη και σήμερα συνοϊκίες της Αλεξανδρείας να φέρουν επισήμως ονόματων Ελλήνων που διεκρίθησαν, όπως του Ζιζίνια, του Γλυμενόπουλου, του Αντωνιάδη κ.α.

Η ακαταπαυστη μέριμνα των προσδοιπορισάντων φιλόμουσων Πατριαρχών για την παιδεία και τον πολιτισμό, δια της ιδρύσεως σχολών και εκπαιδευτηρίων από την χώρα του Νείλου έως τις εσχατιές της αφρικανικής γης, της συστάσεως τυπογραφείων προς έκδοση σπουδαίων ελληνικών συγγραμμάτων και της συγκροτήσεως βιβλιοθηκών, με κορυφαία την πολυαιώνια Πατριαρχική Βιβλιοθήκη Αλεξανδρείας, όπου ευρίσκονται τεθησαυρισμένες εκατοντάδες χειρογράφων και χιλιάδες παλαιτύπων και σπανίων βιβλίων, καταδεικνύει την προσπάθεια διαφυλάξεως και μεταλαμπαδεύσεως των πνευματικών θησαυρών του Γένους προς όσους υπήχθησαν στην επιστασία του Πατριαρχικού θρόνου του Αγίου Μάρκου, ο οποίος σεμνύνεται, διότι συνολικώς στην δισχιλιετή μαρτυρική του διαδρομή δεν έπαυσε να μεριμνά για την πνευματική ανύψωση του ποιμνίου του.

Το έργο αυτό συνεχίζεται έως σήμερα, στον χώρο των ελληνικών κοινοτήτων των πενήντα πέντε αφρικανικών κρατών, όπου οι κατά τόπους Ιεράρχες και ο έντιμος κλήρος του θρόνου ανυστάκτως μοχθούν για την διαποίμανση των ομογενών μας, στηρίζοντας ηθικά και υλικά την ελληνική εκπαίδευση, συνδράμοντας τους ελληνικούς συλλόγους, αδελφότητες και οργανισμούς, περιφρουρώντας εν τέλει τα ιδανικά της αδάμαστης φυλής μας μέσα στην δίνη αλλοτρίων πολιτισμών.

Ωστόσο, η Αλεξανδρινή Εκκλησία επεξέτεινε την εμβέλεια της εκκλησιαστικής διακονίας και της μαρτυρίας της και αγκάλιασε ως στοργική Μητέρα ολόκληρο τον κόσμο των

αφρικανικών φυλών, από τη Μεσόγειο θάλασσα στο βορρά έως το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδος στο νότο και από το Κέρας της Ερυθραίας στην ανατολή έως το Πράσινο Ακρωτήριο στη δύση.

Κατέστη Εκκλησία κατεξοχήν ιεραποστολική, φορέας και πολλαπλασιαστής του υπερχρονικού και υπερτοπικού, του υπερεθνικού και οικουμενικού μηνύματος της Ορθοδοξίας σε ατραπούς ανεξερεύνητες. Οι προκλήσεις για τον εργάτη του πνευματικού γεώργιου της Αφρικής πολλές και σύνθετες. Και τούτο διότι οι αφρικανικές κοινωνίες ζητούν δικαιοσύνη, πληγωμένες από το αποικιακό τους παρελθόν, καθημαγμένες από τη φτώχεια, συχνά εγκλωβισμένες σε καταπιεστικά πολιτικά σχήματα.

Ο αφρικανός αδελφός διψά για το Δίκαιο, διότι παραμένει αθωράκιστος απέναντι σε ταχύτατα μεταδιδόμενες ασθένειες, αδικείται από τις εντεινόμενες κοινωνικές ανισότητες, συστηματικά τοποθετείται στην προκρούστεια κλίνη της παραβίασεως στοιχειωδών δικαιωμάτων του. Ενώπιον αυτών των προκλήσεων οι σύγχρονοι ιεραπόστολοι προτάσσουν ό,τι πολυτιμότερο έχει να δώσει η παράδοσή μας, το ελληνορθόδοξο ήθος. Το ήθος τούτο, νοούμενο ως συλλογική σχέση και πραγμάτωση ειλικρινούς και εντίμου προσφοράς, θυσίας και ανθρωπιάς, αποτελεί δυναμική και ανατρεπτική απάντηση στο χρεωκοπημένο δυτικό μοντέλο του ανθρωποθεϊσμού και του ωφελιμισμού. Και εφαρμόζουν εμπράκτως τη χριστιανική αγάπη, όπως την edίδαξε και την ενσάρκωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Μάρκος δύο χιλιάδες χρόνια πριν.

Το Πατριαρχείο μας αισθάνεται την υποχρέωση προς τους λαούς της Αφρικής να οικοδομήσει ψυχές στα νάματα της Ορθοδοξίας, ωστόσο δεν μπορεί να παραβλέψει την έλλειψη βασικών μέσων επιβιώσεως.

Γι' αυτό και στις εκκλησιαστικές μας Επαρχίες αδιακρίτως συνοδοιπορούν η μαρτυρία του ευαγγελισμού με τη θεραπεία των άμεσων βιοτικών αναγκών. Εκπαιδευτήρια, νοσοκομεία, ιατρικές μονάδες, γηροκομεία, πτωχοκομεία, ορφανοτροφεία, άσυλα ανιάτων λειτουργούν προς ανακούφιση των ευρισκομένων εν ανάγκη.

Φρεάτια ωρύσσονται προς εξασφάλιση καθαρού πόσιμου ύδατος, γεύματα ετοιμάζονται, υποτροφίες παρέχονται, τεχνικές σχολές και εργαστήρια δημιουργούνται για την εξασφάλιση της επαγγελματικής γνώσεως και ενός εισοδήματος.

Ιεραποστολή όμως δεν σημαίνει μόνο θυσιαστική διακονία. Σημαίνει και κατάθεση μαρτυρίας σε διεθνή φόρα (for a) και παγκόσμιους Οργανισμούς, ενημέρωση της διεθνούς κοινής γνώμης, προσπάθεια ευαισθητοποιήσεως για την αγωνία του ανθρώπου που δεν διαθέτει αγαθά και δικαιώματα, τα οποία θεωρούνται αυτονόητα στις σύγχρονες αναπτυγμένες κοινωνίες.

Εν προκειμένω, ο λόγος του βραβευμένου με το Νόμπελ Ειρήνης (1964) ακτιβιστού, Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, παραμένει διαχρονικός: «Εκείνο για το οποίο η δική μας γενιά θα μετανιώσει μια μέρα πικρά, δεν θα είναι τόσο η σκληρότητα και οι αδικίες των κακών ανθρώπων, όσο η απαράδεκτη σιωπή των καλών».

Υπό τις παραπάνω προϋποθέσεις οι σαφέστατες θέσεις του Αλεξανδρινού Θρόνου υπέρ της διαφυλάξεως και της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος, υπέρ της κατοχυρώσεως των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ανυπεράσπιστων προσώπων και ευπαθών κοινωνικών ομάδων, κυρίως μεταναστών, γυναικών και παιδιών, υπέρ των θύματων της εξευτελιστικής για τον 21ο αιώνα διακινήσεως και εμπορίας ανθρώπων και υπέρ των πασχόντων από την ασθένεια του HIV/AIDS κατατίθενται ευθαρσώς, επί της Ευαγγελικής πάντοτε βάσεως, στις σχετικές διεθνείς συναντήσεις του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, της Ενώσεως Αφρικανικών Κρατών, του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών και όπου αλλού τούτο κρίνεται επιβεβλημένο.

Ιδιαίτερα για το θέμα των ασθενούντων από το HIV/AIDS εκήρυξα την έναρξη μεγάλης εκστρατείας πληροφόρησης και ευαισθητοποιήσεως της διεθνούς κοινής γνώμης μαζί με τον κάτοχο του Νόμπελ Ειρήνης κ. Νέλσονα Μαντέλα.

Παράλληλα, ο Αποστολικός και Πατριαρχικός Θρόνος των Αλεξανδρέων, ως ενεργό κομμάτι των κοινωνιών εντός των οποίων δραστηριοποιείται, δεν μένει αδιάφορος μπροστά στις ευρύτερες εξελίξεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο βιούμενος ιστορικός μετασχηματισμός της αρχέγονης κοιτίδας των τριών μεγάλων μονοθεϊστικών θρησκειών της Μέσης Ανατολής. Κοινή πρακτική των Ορθοδόξων Εκκλησιών στην ευαίσθητη αυτή περιοχή, των Πατριαρχείων Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων και της Εκκλησίας της Κύπρου, είναι η ενδυνάμωση του χριστιανικού φρονήματος.

Κοινή πίστη ημών, των Προκαθημένων τους, όπως αυτή διετρανώθη στις πρόσφατες, υπό την προεδρία μου, Συνάξεις μας, είναι η ανάγκη αποφυγής εναγκαλισμού ριζοσπαστικών θρησκευτικών και πολιτικών ιδεολογιών. Κοινός στόχος καθίσταται η θεμελίωση της ειρήνης στο στερρό έδαφος, όχι απλώς της ανοχής, αλλά και του έμπρακτου σεβασμού της διαφορετικότητας.

Η Πρεσβυγενής Εκκλησία μας δεν μένει βεβαίως αδιάφορη ούτε μπροστά στην παγκόσμια οικονομική κρίση, πολλώ δε μάλλον όταν αυτή ταλανίζει τη μητέρα Πατρίδα μας. Ο παντοπόρος Έλληνας των μεγάλων επιτευγμάτων, αλλά και των ενδόξων αγώνων βρίσκεται στη δίνη μιας κρίσεως, η οποία κατά τα φαινόμενα μόνον, είναι οικονομική, κατ' ουσίαν όμως είναι βαθιά αξιακή. Ο παντοπόρος Έλληνας των διαχρονικά επίκαιρων φιλοσοφικών θεωρήσεων και της Πατερικής θεολογίας κινδυνεύει να καταστεί άπορος διότι, προς χάριν ενός πλασματικά υπερτροφικού μέλλοντος, προτίμησε να αποστασιοποιηθεί από την ακένωτη δεξαμενή των αξιών που συνιστούν την ατομική και συλλογική ιδιοσυστασία του.

Προτίμησε να θυσιάσει τον πολιτισμό του είναι προς χάριν του ψευδεπιγράφου πολιτισμού του κατέχειν. Ανθρωπισμός, πνευματικότητα, φιλόξενα αισθήματα, κοινωνική αλληλεγγύη και εντιμότητα στις διαπροσωπικές σχέσεις και τον δημόσιο βίο, έδωσαν τη θέση τους στον ατομισμό, στον στυγνό πραγματισμό, στη ξενοφοβία και τα φαινόμενα ρατσισμού, στον ωφελιμισμό και στην αλαζονική υποτίμηση της έννοιας του δημοσίου συμφέροντος.

Σε αυτό ακριβώς το σημείο θα θέλαμε με πνεύμα ταπεινώσεως και πατρικής αγάπης να απευθυνθούμε προσωπικώς σε όλους εσάς, τους τετιμημένους πανεπιστημιακούς διδασκάλους, τους μελετητές του δικαίου, τους ερμηνευτές των νόμων.

Η Ορθοδοξία φρονεί ότι απαραίτητη προϋπόθεση υπέρβασης της κρίσεως, τόσο σε παγκόσμιο όσο και σε τοπικό επίπεδο, είναι να καταστή ο άνθρωπος και πάλι θεοπόρος, καθ' ομοίωσιν θεού.

Σε αυτή την πορεία επαναπροσανατολισμού η συνδρομή σας είναι καθοριστική. Και τούτο διότι εσείς, διδάσκοντας τις αξίες και τις αρχές της ισονομίας και του Δικαίου, προσφέρετε απτή μαρτυρία της αιώνιας θείας επιταγής "δικαιοσύνην μάθετε οι ενοικούντες επί της γης" (Ησ. 26,9). Τώρα, περισσότερο από ποτέ είναι η στιγμή για εσάς, στο μέτρο των συνταγματικά κατοχυρωμένων δυνατοτήτων σας, να συνδράμετε στην αποκατάσταση της αισθήσεως δικαίου μεταξύ των πολιτών. Των πολιτών που είναι απογοητευμένοι από την κοινωνική και οικονομική ανισοκατανομή, τις λανθασμένες επιλογές του παρελθόντος, την απομείωση της αξίας του προσώπου μέσα από την αποθέωση του ατόμου και της ύλης.

Με αυτές τις λίγες σκέψεις, σας εκφράζω την πατρική αγάπη μου και την πίστη μου στη προσφορά σας και στην μαρτυρία σας, η οποία είναι πάντα δώρο θεού, για να δίδεται αδιακρίτως. Σας απευθύνω για μία ακόμη φορά ευγνώμονες ευχαριστίες για την εξαιρετική αυτή τιμητική διάκριση, η οποία αποτελεί σημαντικό σταθμό πνευματικής αναψυχής στην δύσβατη, αλλά μεστή πλουσίων βιωμάτων, ιεραποστολική μου πορεία και στα πολυεύθυνα Πρωθιεραρχικά μου καθήκοντα.

Να είσθε βέβαιοι ότι η Εκκλησία των Αλεξανδρέων νυχθημερόν αναλώνει τη σκέψη και τη δράση της, ώστε να καρποφορήσουν οι ελπίδες και τα όνειρα του Χριστεπώνυμου πληρώματος. Σε αυτόν τον αγώνα μόνα όπλα στην πνευματική της φάρετρα αποτελούν οι

ελληνορθόδοξες αρχές και αξίες.

Σε αυτόν τον αγώνα πολύτιμο εφόδιό της είναι η πεποίθηση ότι την συντροφεύει διαρκώς η δική σας αγάπη και συναντίληψη, όπως αυτή τόσο εύγλωττα συγκεφαλαιώνεται στην τιμή που επιδαψιλεύσατε στο πρόσωπο του Προκαθημένου της.